ИЗЛИЗА ОТ 1900 ГОДИНА

ЦЪРКОВЕН ВЕСТНИК

ИЗДАНИЕ НА БЪЛГАРСКАТА ПРАВОСЛАВНА ЦЪРКВА ЗА РЕЛИГИОЗНА И ЦЪРКОВНО-ОБЩЕСТВЕНА ПРОСВЕТА

ГОДИНА CX, БРОЙ 2 | СОФИЯ, 16-31 ЯНУАРИ 2009 г. | ЦЕНА 0,70 лв.

e-mail: sinizdat@gmail.com

Св. Атанасий Александрийски ЗА КРЪСТНАТА ПРЕГРЪДКА НА ГОСПОДА стр. 5

ПРАВОСЛАВНИ ПЕСНОПЕНИЯ ОЧАРОВАХА РУСИЯ стр. 6

ПРАЗНИКЪТ – ДЕН НА ГОСПОДА стр. 7

СВ. МАРКО ПРЕСЛАВСКИ

„Свети Марко – Преславски митрополит". Стенопис от Араповския манастир

Архиерей - светилник на вярата, с мъдрост и благочестие озари земята българска; пазител на православието, учител в богопознанието, наставник в живота на своето паство, ти, отче и свещеноначалнице Марко Великопреславски, моли Христа Бога да закрила нашия народ.

Тропар глас 4

„Свети Марко – Преславски митрополит. Той пренесъл мощите на преподобната наша майка Параскева от Епиват в Търново. Бил велик със светия си живот и починал на своя престол в Преслав" – това откриваме като данни за светеца в „История славянобългарска" на св. Паисий Хилендарски. От някои български църковни календари от времето на Възраждането става ясно, че паметта на светеца се отбелязвала на 25 януари.

От няколко години насам на тази дата в храм „Свето Възнесение Господне" в гр. Шумен по време на богослужението звучи тропар в чест на св. Марко Преславски. Текстът и музиката на този тропар са написани от г-н Никола Николов, диригент на църковния хор към храма.

Г-н Николов е дългогодишен уважаван учител по музика със семинарско образование. Той е достоен продължител на големите диригенти на църковни хорове в Шумен след 20-те години на миналото столетие, като Атанас Зидаров, Борис Ибришимов, Георги Бобачев и др.

Валя ХРИСТОВА

Честване именния ден на Българския патриарх Максим

На **21 януари** духовенство и миряни влязоха в радостта на Предстоятеля на Българската православна църква Негово Светейшество Българския патриарх Максим, който на тази дата чества паметта на своя небесен покровител св. Максим Изповедник.

Светейшият патриарх Максим лично оглави тържественото богослужение в митрополитската катедрала „Св. Неделя", в което взеха участие синодалните архиереи: Сливенски Йоаникий, Видински Дометиан, Варненски и Великопреславски Кирил, Великотърновски Григорий, Русенски Неофит, Неврокопски Натанаил, Ловчански Гавриил, Доростолски Иларион; преосвещените епископи: Стобийски Наум, Дебволски Теодосий, Знеполски Йоан, Маркианополски Константин, Велички Сионий, ректор на СДСеминария, Левкийски Павел, Агатоникийски Борис, игумен на Бачковския манастир; високопреподобните архим. Григорий, протосингел на Софийска митрополия, игумен Исидор, представител на Руската православна църква, архим. Теофан, архим. Дионисий, архим. Харалампий, архим. Алексий, старофр. як. Йеслуп Опря, представител на Румънската православна църква в България, както и много свещенослужители от София.

На стр. 3

† Митрополит ЙОСИФ, на САЩ, Канада и Австралия

ТЪРСИШ ИСТИНАТА, НАМИРАШ ЛЮБОВТА – ТОВА Е СВЕТОТО ПРАВОСЛАВИЕ

През октомври т. г. в аулата на Богословския факултет се състоя среща с Клаус Кенет, автор на книгата „2 000 000 километра в търсене на любовта". Ще си спомните, че това беше една житейска история – изповед, чрез която германецът сподели дългия път в търсене на любов и истина и я изрази в километри разстояние, по-голямо от 50 обиколки на Земята.

Понеже успял да открие истината и смисъла на живота в личната си среща с Бога, като него и аз, „Пътешественикът Йосиф", който три пъти съм обиколил Земята от Ню Йорк, Лос Анджелис, Сидней, Мелбърн, Дубай, София до Ню Йорк и 68 пъти съм прелетял от Ню Йорк до София и обратно, със стотиците още полети и пътувания от Ню Йорк до Торонто, Монреал, Сан Франциско, Кодиак в Аляска и обратно, ще ви запозная с моя опит в търсенето на истината: „Търсиш истината, намираш любовта – това е светото Православие".

Който пристъпва да търси и изучава истината обаче, трябва още от началото да знае, че Господ Иисус Христос е Истината. А да достигнем до познание на истината, трябва да помним преди целия си живот, че сатаната пък е баща на лъжата. И щом е дръзнал да изкушава Спасителя, той не ще отмине и теб, и мен, и нас, които търсим истината. Как може да ни изкушава сатаната? По същия начин – с цитиране на Свещ. Писание (Мат. 4:6). Добре е да знаете обаче, че щом Бог Отец е благоволил дори Единородният Му Син да изпита такова нападение, то Той допуска дяволът да напада и нас. „Защото когото Господ обича, него наказва и към него благоволи" (Притч. 3:12).

Всеки, който търси доказателства за църковната истина обаче, според Хомяков, „с това той или показва своето съмнение и изключва себе си от Църквата, или си придава вид на съмняващ се, запазвайки в същото време надеждата да докаже истината и да стигне чрез собствения си разум до нея; но силите на разума не стигат за разбирането на Божията истина и човешкото безсилие става явно в безсилието на доказателствата.

На стр. 4

ХРОНИКА България

Панихида за патриарх Алексий II

На **13 януари** се навършиха 40 дни от кончината на светейшия Московски и на цяла Русия патриарх Алексий II. По този повод предстоятелят на Руското подворие в София игумен Исидор заедно със столични свещеници отслужи панихида за упокоение душата на новопреставления се.

Да споделят мъката на руския православен народ и надеждата за блажен вечен живот на починалия патриарх Алексий, в храм „Св. Николай Мирликийски" на Руското подворие дойдоха да се помолят и преосвещените Стобийски сп. Наум, главен секретар на Светия Синод, Знеполски еп. Йоан, викарий на Софийския митрополит, и много миряни от руски и български произход.

В своето слово игумен Исидор, като благодари на всички, взели участие в общата молитва, изтъкна, че Православната църква, макар и видимо разделена на отделни поместни църкви (българска, руска, грузинска...), невидимо е едно неделимо тяло. Когато дори една частица от това тяло страда, страда цялото тяло. Същевременно, когато и една душа преуспява в делото на спасението, цялата Църква ликува с нея. Игумен Исидор каза, че денят е тъжен за нас, поради скръбта ни за патриарх Алексий, но и радостен, поради надеждата, че от днес ще имаме още един застъпник пред Божия престол в лицето на патриарх Алексий. Накрая той отправи молитва към Бога да дарува на новопреставления архиерей дръзновение да се моли за православния руски народ и за цялата Православна църква.

Храмов празник в Бояна

На **Атанасовден, 18 януари**, църквата в столичния квартал „Бояна" отбеляза своя втори храмов празник. Тържествената света Литургия бе отслужена от архимандрит Теофан в съслужение с председателя на храма отец Васил Радков Иванов. В словото си за празника архим. Теофан наблегна на борбата на св. Атанасий срещу разколите и ересите и припомни, че днешната българска столица се е удостоила с неговото лично присъствие на Сердикийския събор през 343 година. Бе направена и съпоставка с днешното положение на Българската православна църква, като тя се оказва „единствен стълб и изповедание на истината" сред твърде голямото множество от регистрирани и действащи ереси и секти в България.

В края на службата отец Васил изрази своята болка от факта, че старата Боянска църква е все още само музей и там не могат да бъдат извършвани богослужения. После поздрави всички присъстващи с празника и освети курбана за здраве и благоденствие.

Честване на св. Патриарх Евтимий в София

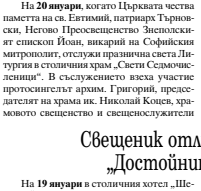

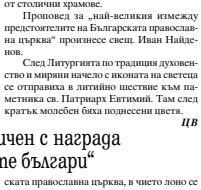

На **20 януари**, когато Църквата чества паметта на св. Евтимий, патриарх Търновски, Негово Преосвещенство Знеполският епископ Йоан, викарий на Софийския митрополит, отслужи празнична света Литургия в столичния храм „Свети Седмочисленици". В съслужението взеха участие протосингелът архим. Григорий, председателят на храма иК. Николай Коцев, жармовото свещенство и свещеннослужители от столични храмове.

Проповед за „най-великия измежду предстоятелите на Българската православна църква" произнесе свещ. Иван Найденов.

След Литургията по традиция духовенство и миряни начело с иконата на светеца се отправиха в литийно шествие към паметника св. Патриарх Евтимий. Там след краткъ молебен бяха поднесени цветя.

ЦВ

Свещеник отличен с награда „Достойните българи"

На **19 януари** в столичния хотел „Шератон" за седма поредна година се състоя официалната церемония по връчването на наградите „Достойните българи". Сред отличените 20 българи, извършили добри дела, тази година бе и свещ. Емил Паралигов, председател на храм „Св. Параскева" в гр. Пловдив. Той е номиниран от свои енориаши заради усилията му по възстановяването на храма и възобновяването на църковния живот към него, както и за подкрепата, която оказва с молитва и беседи на онкоболни и техните близки. При награждаването си, като благодари на Българската православна църква, в чието лоно се е изградил като християнин и духовник, отец Емил изказа задоволството си, че в него лице е забелязано и оценено тихото, ненатрапчиво, но самоотвержено служение на стотиците свещенослужители от Българската православна църква и посвети своята награда на всички свои събрати достойни Божии служители и грижовни пастири.

Съорганизатори на инициативата бяха вестник „24-часа" и „Канал-1" на БНТ. На церемонията присъстваха премиерът Сергей Станишев, министри и други официални лица.

Обръщение на Светия Синод на Българската православна църква – Българска Патриаршия

Драги съотечественици, братя и сестри,

Българската православна църква посреща с недоумение и крайно неудовлетворение решението на Европейския съд по правата на човека в Страсбург по повод необоснованите и несправедливи претенции на лица, които са се отделили от единството на Църквата.

Българската православна църква изразява категорично своя несъгласие с несправедливите, едностранни, пристрастни мотиви на решението, без да бъдат зачетени каноническите и юридически аргументи, представени от Българската православна църква и Правителството на Р. България.

Българската православна църква категорично заявява, че не може да се сключва споразумение, както препоръчва Съдът, относно канонични въпроси, засягащи единството на Църквата, за които да се налагат евентуални обезщетения в последваща съдебна процедура.

Този акт на Съда в Страсбург по съществото си може да се разглежда като намеса в делата на самоуправляващата се Българска православна църква. Светият Синод изразява категорично несъгласие с подобно незачитане на вътрешния живот и каноничното устройство и единство на Църквата. Трябва да се подчертае, че нито този съд, нито който и да е друг държавен или международен орган може да се произнася по каноничните въпроси на едно вероизповедание. Това е погазване на правата на православните християни в България, които милеят за единството и авторитета на каноничната Българска православна църква, съкровищница на благодатните Христови тайнства.

Българската православна църква, както и всички Поместни православни църкви, има едно единно канонично ръководство в лицето на Светия Синод и се представлява от Българския патриарх.

Светият Синод за пореден път изразява своето удовлетворение и подкрепа за всички действия на Българската държава, свързани с приемането и прилагането на Закона за вероизповеданията от 2002 г. Този закон реално гарантира свободата на всички вероизповедания у нас и допринесе за отстраняването на тежките последствия от политическата и държавна намеса във вътрешните дела на Българската православна църква през периода 1992-2001година.

Изразяваме нашето удовлетворение от продължилата в три сесии работа на VI Църковно-народен събор в Рилската света обител под покрова на всебългарския покровител преп. Йоан Рилски и приемането на 11 декември 2008 г. на нов Устав на БПЦ – Българска Патриаршия, основен устройствен акт на Църквата.

Припомняме на родолюбивата българска общественост, че болезненият въпрос с разкола в Църквата беше решен по каноничен ред още през 1998 г. на Разширения Всеправославен надюрисдикционен събор на главите на Православните църкви. Нещо повече, Поместните православни църкви подчертаха това, изразявайки своята подкрепа за Българската православна църква и пред Съда в Страсбург, като потвърждение на нейното канонично единство.

Въпреки крайното църковно снизхождение, проявено към изпадналите в тежкия грях на разкола, ние скърбим, че не всички от тях се възползваха от дадената им възможност да се завърнат в спасителното лоно на Българската православна църква. Затова за пореден път призоваваме отделилите се да сторят това.

Светият Синод заявява непоколебимата си воля да не допусне намеса от страна на международни или национални институции в полза на неканонични действия и амбиции. Винаги ще отстояваме и няма да допуснем никакъв натиск срещу Православието и светата ни Църква, да ерозира единството на Църквата и нашата вяра и упование в Господа нашего Иисуса Христа. Ще използваме целия международен авторитет на Българската православна църква и ще се обърнем към всички сестри Православни църкви за подкрепа. Никакъв съд по света с никакво решение не може да направи отделените от единството на Вселенското православие канонична Православна църква, а единствено тяхното покаяние и завръщане в лоното на Майката Църква.

Когато през 90-те години бяха незаконно отнемани църковни имоти с помощта на държавата, Българският патриарх не разреши тя да бъде съдена в Страсбург, като каза: „Българската православна църква не може да съди своя народ".

Призоваваме българските власти да проявят висока държавническа и национална отговорност в защита единството на Българската православна църква, включително като се преценят необходимите стъпки за обжалване на посоченото решение!

Обръщаме се към христолюбивия български народ с молитвено благопожелание да устоим заедно на тези изпитания, за да пребъде Българската православна църква – вековен крепител на устоите на българската нация.

22.01.2009 г.

ДАРЕТЕ ЗА ХРАМ!

Завършен е строежът на параклиса „Св. София, Вяра, Надежда и Любов" в местността Ковалъка до гр. Търговище.

Продължават довършителните работи по храма, за които са необходими допълнителни средства. Църковното настоятелство призовава всички благочестиви християни да подпомогнат според възможностите си това богоугодно дело.

За допълнителна информация:
www.vyzrodenabulgaria.bit.bg, тел. 0896 811881; 0887 385879; 02/862 99 37; 0601/81 802.
Целевата дарителска сметка е в ОББ-АД:
IBAN: BG42UBBS80021021903717
BIC kod: UBBS BGSF

Честване имения ден на Българския патриарх Максим

От стр. 1

Молитвено участие взе и високопреосвещеният Врачански митр. Калиник. Храмът бе изпълнен с монаси, монахини и миряни, дошли да изкажат синовната си почит към Негово Светейшество и да отправят молитва към Бога да му дарува здраве и благоденствие.

Сред официалните лица бяха: председателят на НДСВ г-н Симеон Сакскобургготски, евродепутатът Славчо Бинев, и.д. директор на Дирекция „Вероизповедания" към МС г-н Емил Велинов и др.

По време на литургията канон слово за великия изповедник на вярата свети Максим и мчк Неофит произнесе Знеполският ен. Йоан.

След богослужението Негово Светейшество по традиция прие поздравления от името на клира и народа. От името на Светия Синод на Българската православна църква поздравително слово произнесе Негово Високопреосвещество Русенският митрополит Неофит (*Синодалното поздравление и отговора на патриарх Максим публикуваме на страницата*).

Поздравление от името на свещенослужителите и служителите към Софийска митрополия отправи викарният ен. Йоан. От името на преподавателите, служителите и учениците на Софийската духовна семинария поздравление и цветя поднесе ректорът Велички ен. Сионий.

Като благодари за отправените благопожелания към него и се извини с напредналата си възраст, че няма да може лично да благослови и приеме поздравленията от всички, Негово Светейшество се оттегли в Софийската св. митрополия. Там тържеството и поднасянето на приветствия и цветя от страна на институции и граждани продължи.

Приветствия към Негово Светейшество бяха отправени от името на президента на страната, министър-председателя, министри, дипломати и други.

ПРИВЕТСТВИЕ НА СВЕТИЯ СИНОД НА БЩЦ КЪМ НЕГОВО СВЕТЕЙШЕСТВО ПАТРИАРХ МАКСИМ ПО СЛУЧАЙ ДЕНЯ НА НЕБЕСНИЯ МУ ПОКРОВИТЕЛ

Ваше Светейшество, възлюбени в Господа Светейши Владико и Предстоятелю на родната ни свята Православна църква,

Застанали в патриаршеското си достойнство сред архиерейския соинм, свещеници, дякони, певци, официални лица и гомолен народ, сърцето Ви се изпълва с богата духовна радост и благодарност към Бога и към великия Негов изповедник св. Максим, с чиего име се украсяват от деня на монашеското Ви постриение и подражавате на вярата му. В негово лице Вие виждате „велик светец на Христовата църква от VII век, прославен със силна вяра, православна изповед, строго благочестие, пламенна любов, добри дела, дълбока богословска мисъл, висок подвиг и жертвено изповедничество" (М.П.Б. На Господня нива, т. III, С. 1986, стр. 94). В своите духовни размисли и стремежи св. Максим достига дълбоки прозрения в богословието и с богатството на своя философски ум разтръща и изяснява вечните истини на светото Православие.

В себежертвеното следване на своя дълг към вярата и Божия народ св. Максим ни даде ярък пример за изпълнение на Божиите слова: „...ако не носи кръста си, а върви след Мене, не може да бъде Мой ученик" (Лука 14:27). Подвижник на чистата вяра и съвършената любов, св. Максим със своите богоозарени наставления ни води към съвършеното богопознание, като ни сочи вярния и спасителен път. Неговият апостолски подвиг с достоен за подражание, както дръзновено призовават свето-Павловите слова: „Бъдете ми подражатели, както съм аз на Христа" (1 Кор. 4:16).

Всички ние, ваше Светейшество, и особено по-близките Ви сътрудници виждаме Вашия непрестанен искрен стремеж към следване примера на богопредания Ви небесен покровител. В дни на изпитания „светите винаги са се радвали на скърбите в очакание чрез тях да се усъвършенстват в Божествената любов". Затова апостолът казва: „Когда съм немощен, тогава съм силен" (2 Кор. 12:10). (Сливенски м-т Йоаникий. Наставления за духовен живот. 1985, стр. 22) Подражавахте и на търпението му, защото изповедникът ни учи: „Дълготърпелив е този, който чака края на изкушението, и такъв получава похвала за претърпяното. „У търпелив човек разум много" (Притчи 14:29), защото всичко случило се той отнася към последния край и с търпение понася всичко скрьбно"(Сл. м-т Йоаникий, цит. съч. стр. 73). Спасителят ни учи да принасяме плод с търпение (Лука 8:15) и с търпение да спасяваме душите си (Мат. 21:19). А следните думи на св. Максим като че звучат от устата на Ваше Светейшество: „Да възлюбим един другиго, и ще бъдем вълюбени от Бога. Да се търпим един другиго, и Той ще има дълготърпение към нашите грехове. Ако не въздаваме зло за зло, и Той няма да ни въздаде според нашите грехове; ще получим прощение на нашите прегрешения, задето сме простили на нашите бръта. Ето, Господ е устроил за нас начин на спасение ... Отгук нататък то зависи от нашата воля" (цит. съч., стр. 26-27).

Облаждаваме Ви, Ваше Светейшество, за дарената Ви от Бога по молитвеното застъпничество на св. Максим Изповедник крепка вяра, мъдрост, духовни и физически сили. Епархийските митрополити, преосвещените епископи и цялата Ви духовна челяд топло Ви приветстват по случай имения Ви ден с молитвено пожелание за здраве, бодрост и дълголетие в изпълнение на първоевтелевски Ви дълг към свята ни Църква и цялото Православие, към благочестивия православен български народ и скъпото ни Отечество.

На многая лета, Светейши Владико!

КОМЕНТАР

Кръвта Христова

Колкото и да слушаме и четем за трагедията в ивицата Газа, това ела ли ще ни помогне да вникнем в нея, ако не почувстваме в сърцето си, че войната и изтреблението на мирно население там са не просто едни от многобройните примери на конфликти в нашия „цивилизован" свят.

Едва наскоро с изненада разбрах, че голям процент от населението в Газа са православни християни. И дори да сме свикнали да приемаме „новините" за войни и разрушения като нещо тривиално, а броя на жертвите – като обикновена „статистика", и дори да сме загубили човешката си съпричастност към болката на другия – макар и непознат, нека поне мислъта, че това са наши братя и сестри в Христа Бога, нашия Спасител, ни накара да вземем различно коцимара, наречен Газа. Останах потресен от никои коментари в интернет под „Извънредното послание" на Севатския митр. Теодосий (Ататлах Ханна). Нима стигнахме дотам, да оправдаваме, и то с „възхитително" бездушие (да си го кажем направо – със злорадство), убиването на нашите братя и сестри в Христа? Ако смъртта на „другите" вече изобщо не е в състояние да ни трогне, нима поне смъртта на нашите братя в Христа няма да ни накара да почувстваме нещо по-различно? Не сме ли заедно с тях в Едната, Свята, Съборна и Апостолска Църква? Не пристъпваме ли заедно с тях към Тялото и Кръвта Господни? И с каква съвест ще продължаваме да бъдем „добропочетни православни християни", образец и критерий за другите, щом като смъртта на тези хора минава пред нашите сетива и ни остава равнодушни, а безразличието, пълната липса на състрадание и оправдаването на убиването им ни прави реални съучастници на техните убийци – всъщност прави ни техни убийци? И откъде се появи у нас това настървение за кръв и смърт? „И рече (Господ): какво строи? Гласъ на братовата ти кръв вика от земята към Мене" (Бит. 4:10).

Въпреки всички официални опровержения от „компетентните власти", съществуват неоспорими доказателства, че израелската армия използва срещу беззащитните мирни граждани в ивицата Газа сняряди с бял фосфор, забранени от международните конвенции като противопехотно оръжие, а какво остава – като оръжие срещу цивилно население. Жертвите в Газа са бити само бащи, майки и деца като всички нас. При своето изгаряне след детонация белият фосфор при среща с кислорода изгаряния от III степен, които често – при доведената до колапс здравна система в Газа – завършват с летален изход, обичайки жертвите на нечовешка смърт. Ако ще с труда да разберем и изпитаем това, ами най-добре просто се оглеждайте – в очите на нашите близки или в очите на тези, които стоят около вас във нашата църква – и си спомнете, че такива изгаряния засягат тъканите в дълбочина до самите кости. Погледнете човека, който обичате най-много, и се опитайте да си го представите като овъглен труп. Не вярвам, че бихте могли да го направите.

Българската православна църква с право се гордее със своето решително участие в спасяването на българските евреи от лагерите на смъртта през Втората световна война. И не въпреки това, а именно заради него ще забравим ли, че каузата на любовта, мира и състрадането на нашия Господ Исус Христос са общоучевшки, както и Неговото послание? Възможно ли е поносените страдания и падените жертви от еврейския народ в кървавата мелница на световната война да се експлоатират като морален имунитет, безусловно оправдаващ действия на неподправен фашизъм и откровен геноцид в наши дни? Колко е дълъг пътят, изминаван от жертвата, за да се превърне в палач? Съществува ли морален имунитет за злото, което вършим?

С какво Газа сега е по-различна от Треблинка тогава? Защо с такава лекота заклеймяваме отминалото зло, а ни е толкова невъзможно да го видим в самите нас сега, в този миг? Под канонада на бомбите и снарядите призракът на Сабра и Шатила витае над Газа. Изтощителната и все още продължаваща блокада отдавна хвърли върху нея сянката на нацистки концлагер. Тогава умираха евреите, сега умират арабите, а смъртта е еднаква за всеки – човешка смърт. Всяка историческа епоха е имала и своите исторически провали, днес в Газа нашата цивилизация се проваля напълно. „Отдъхи ги като овци за клане и приготви ги за деня на убиването" (Йер. 12:3).

И не окаменелите ни души и сърца, а Всемилостивият Бог ще пролее сълзи над опустошените домове, над разкъсаните и обгорени тела на жертвите, над ловните кръв, над димящите останки от човешки живот и над нашето сляпо безгрешие.

Владимир ПЕТРОВ

СЛОВО-ОТГОВОР НА СВЕТЕЙШИЯ ПАТРИАРХ МАКСИМ

Благодаря сърдечно на Ваше Високопреосвещество за братолюбезното поздравление и добри пожелания от страна на Св. Синод и от Ваше име!

Ваши Високопреосвещенства и Преосвещенства,

Честни отци,

Възлюбени братя и сестри,

Слава Богу! И тая година светлата памет на преподобни Максим Изповедник ни събра в тоя многогатен от боголюбивите столични граждани митрополитски храм „Св. великомъченица Неделя". Силната вяра, светият живот, богословската гълбина, благовестническото слово, отеческото наставничество за любовта, отстоявае чистотата на вярата в християнския свят, страданията за правдата, претърпените мъчения, кончината в Христа са нетленен букет от добродетели, който св. Църква ни предлага за благословение и назидание на днешния празник, благословен за всички, които почитат паметта на преподобни Максим и особено за мен, който имам благословението да нося неговото име, да приближавам неговите молитви пред Бога и да следвам по немощните си сили в смирено подражание неговия свят живот и богоугодни дела, съгласно съвета на св. ап. Павел: „Помнете вашите наставници, които са ви проповядвали словото Божие, и като имате пред очи свършека на техния живот, подражавайте на вярата им" (Евр. 13:7). Спасителят Иисус Христос казва: „Дето се двама или трима събрани в Мое име, там съм Аз посред тях" (Мат. 18:20). Днес ние сме събрани в името Господне да почетем паметта на преподобни Максим Изповедник и да изпросим заедно молитвите му пред Бога с братско и чадолюбиво внимание към мен, като именник.

Аз благодаря много на Техни Високопреосвещения синодалните архиереи за братолюбезното внимание, на преосвещените епископи, на честните отци, на съдружните труженици в различните лехи на църковната нива, на благочестивите християни и християнки за проявената любезност и общи молитви.

С думите на свети апостол Павел: „Моля ви, братя, заради Господа нашего Иисуса Христа и заради любовта на Духа, да ми спомагате с молитвите си за мене към Бога" (Рим. 15:30).

Да поздравим молитвено и Негово Високопреосвещество, достойния многоуважаем архиерей на светата ни Църква Русенския митрополит Неофит, който носи името на празнувания също днес св. мченик Неофит, и да му пожелаем крепко здраве и благословен успех в благодатното му църковно и народно служение.

За много години!

ТЪРСИШ ИСТИНАТА, НАМИРАШ ЛЮБОВТА — ТОВА Е СВЕТОТО ПРАВОСЛАВИЕ

От стр. 1

Оказ, който приема Писанието и се основава само върху него, в действителност отхвърля Християнта и се надява, че ще може да я изгради отново със собствени сили. Оказ тъй, който приемал само Преданието и дедата, като подценяла важността на Писанието, в действителност също отхвърля Царството и става слаби на Божиих Дъх. Който е говорил в Писанието.

Християнското знание не е дело на изчитящия разум, а на благодатната и жива вяра

Писанието е нещо въшнино и Преданието е нещо въшнино, и дедата са нещо въшнино, въшнината е тъй с само едно – Божиит Дъх. От едиото Предание, от Писанието, от дедата чоеек може да почерпи само въшнино и необъшно знание, което може само да съобрази с себе си, но истината, защото тръва от нея. Вярващиит знае, че истината, неевярващиит не е познана вяра и познанието, що е истината, е дадено на всеки, който е вярвал в Христа, Който Исус Христос знае Своето християнине в Царството, в който Той живее, вонаи по-силно от Своите ученици, по-силно от Своите ученици, и не можа да не познаеш Своите ученици. Но, Който е Христос, Който Исус Христос знае Своето християнине в Царството, в който Той живее, вонаи по-силно от Своите ученици, и не можа да не познаеш Своите ученици. „Затова между Преданието, дедата и Писанието няма противоречие, а само съвършено съгласие. Тъй разбиращи Писанието дотолкова, доколкото нашия Пред

ПРАВОСЛАВНИ ПЕСНОПЕНИЯ ОЧАРОВАХА РУСИЯ

Поканата за Русия дойде от Троицкия камерен хор, който в края на октомври честваше своя 30-годишен юбилей; от Николо-Перервинския манастир в лицето на неговия отец-настоятел протоиерей Владимир и диригентката Даря Бондарева; от хор „Анна“ от гр. Щьолково.

Юбилеят на Троицкия камерен хор бе съпроводен и с откриването на нова, голяма и красива сграда на школа по изкуствата в гр. Троицк. В новата концертна зала на богато обзаведената школа в дес последователни вечери се проведоха хоровите концерти, включени в програмата на Международния хоров форум „Подмосковние вечера“. Програмата беше замислена като форум на хоровото изкуство, в който единствените чужденци сред именитите руски хорове бяха хористите на Певческо дружество „Славянска беседа“.

Първият концерт беше на юбилея на Троицкия камерен хор. В този концерт участваха едни от най-добрите представители на Московската хорова школа: хор „Партес“ от Обинск, хоровете на Дубна и Вологда, Капелата на маестро Тараканов, хорът юбиляр и ПД „Славянска беседа“. Честта да открие концерта се падаше на нашия хор. Началото на нашите бе както винаги ударно въздействащо, съставено само от песнопения на Георги Попов. Цялата зала изслуша на крака „Отче наш“ от „Св. литургия“ №4 от Г. Попов, после „Тропар на Св. Константин и Елена“ и т. н. – няма да изреждам всички песнопения, искам само да споделя, че това, което се случи в залата, ме учуди. Присъстващите учени бяха като разтърсени. Толкова очи – толкова сълзи! Всички притихнаха и неизвият Дух помилва всяка душа.

От сцената вечер започна многократно излъчване по Московски телевизионен канал на предстоящата програма на хора и записи от миналите години. След първия ни концерт в новата концертна зала на гр. Троицк в автобусите, в метрото, а и по улиците чувахме разговори за „българите“: кьде и как са пели; ...кои са ги слушали и кои не; ...кога и къде е следващото им представяне, а концертите и участията в богослужение се редуваха едно след друго.

На следващата сутрин ни предстоеше участие в св. Литургия в Троицкия храм, посветен на Тихвинската икона на Божията Майка. Хор „Славянска беседа“ участва в службата с части от литургиите на Г. Попов №4 и №5. „Литургия“ №4 е една в истинския смисъл на думата „Народна литургия“, а следващата №5 „Източна“ е литургия, в която може да чуете интонации от православлания Изток. Това съчетаване на двете литургии навсякъде в прочутите руски храмове на Москва и най-вече в Николо-Перервинския манастир – „Ватикана на православието“, бе посрещано като едно от най-силните преживявания в живота на богомолци, священослужители, певци и диригенти. Сущия ден, в който сутринта с участието си в литургията нашите развълнуваха до краен предел богомолците в Троицкия храм, вечерта бе първият концерт в големия московски храм „Св. Козма и Дамян“.

От тук нататък само ще изредя концертите и богослуженията, в които участва нашият хор, защото навсякъде техните изпълнения се съпровождаха с такъв възторг, с такава искрена и огромна любов, че описанието им е невъзможно. Искам само да подчертая, че Попов, диригентката Христова и хорът на „Славянска беседа“ бяха обявени за национална ценност, която трябва да бъде изключително грижовно пазена и като бисер в короната на православието, който показва още по-благодатна посока в храмового благозвучие и сладкогласие по думите на отец-настоятеля Владимир.

И така след концерта в „Св. Козма и Дамян“ последваха два концерта в Троицко-Сергиевата лавра – в Трапезния храм и в Успенския събор; на другия ден – концерт в концертната зала на Дома на учените в гр. Троицк; молебен в гр. Щьолково в храм „Св. Рождество Богородично“, отслужен от отец Александър Семьонов; концерт в гр. Щьолково в храм „Св. Троица“; посещение и концерт в Православната гимназия в същия град.

Последните дни от пребиваването си прекарахме в Николо-Перервинския манастир. Тук нашият хор бе по покана на отец-настоятеля протоиерей Владимир и диригентката на един от хоровете на манастира г-жа Даря Бондарева. За тези три дни престой Певческото дружество взе участие в две литургии и два концерта. Изпълнения на манастира. Той искрено благодари и със сълзи на очи призна, че музиката, написана от Попов и изпълнена от българския хор под дирегентството на Елица Христова, е допринесла за непоетворимата служба, която той отслужи в катедралния храм, посветен на Иверската икона на Божията Майка. Храмът буквално преди месец бе отпразнував 100-годишен юбилей от деня на освещаването си. Тоз ден е втори по големина в Русия след „Христос Спасител“. Размерите са непонятни за нас. Балконът е на около 20 метра височина и може би като площ и височина е по-голям от храм „Св. Георги“ в София. Въпреки тези огромни размери богомолците се питаха дали българите пеят с микрофони, че така меко и в същото време тяка силно изпълват и най-скритото кьтче на храма. Даже диригентите на двата хора не можеха да повярват, то този звук се постига от толкова малко на брой хора – 27, сред които 1/3 бяха дена.

Сега искам да изразя безкрайното си възхищение от облика и от служението на руското свещенство. Трите дни, прекарани в Николо-Перервинския манастир – комплекс от най-големите руски храмове, със Семинария и Висше духовно училище, ми показа неща, които, за съжаление, в България вече почти не могат да се срещнат. От тежкия физически труд до богослужебния – всичко е под зоркия, но благ поглед на отец Владимир, не „Ректор“, а отец-настоятел. Как учеха, как работеха и как служеха тези деца след цял ден на физически, умствен и духовен труд!... По време на всенощното бдение (в нощта срещу Задушница) с каква вяра, с какво покаяние и смирение бяха изпълнени техните земни поклони!... Какво молитвено присъствие и какво упование, абсолютно неподправени, без капка суета, имаше в семинаристите!... Каква дисциплина и какво искрено и неподправено богопочитание имаха децата, които помагаха на свещениците в олтара!... През паметта ми миноха всички наши посещения: от Тихвинската Божия майка, през църквите в Щьолково, в Москва, в Троицко-Сергиевата лавра до Николо-Перервинския манастир. Озарените от искрена, дълбока вяра лица на свещениците излъчвахаред мен, голямата любов на народа към свещеносл ужителите, огромното множество от причастници във всички храмове – сега разбирах защо освен всичко друго при приема в Семинарията гледат и външния вид на кандидатите. Всички семинаристи бяха високи, стройни и красиви момчета. Такива бяха и руските свещеници, с които се срещнахме – високи и стройни, с красиви, озарени от истинска и дълбока вяра лица. Всички те притежаваха магнетична сила, която привлича богомолците към тях. Те са наистина достойни в своето свещенослужение. Видяхме престарели мъже и жени, които се изповядваха на свещеници, може би по-малки и от внуците им. Но каква любов се четеше в светлите богоозарени лица на изповедниците към изповядващите се. Колко мило и нежно те беседваха, а не разпитваха изповядващите се.

Една престаряла жена бе написала изповедта си на листче. Изповядвайе я около 30-годишен свещеник – такава светлина струеше от нея!! С такава любов той гледаше към старицата! След като тя прочете листчето, той бавно го взе от нея и докато беседваха мило, някак неусетно го скъса. Бавно, вглъбен в онова, което споделяха един с друг. Изповедниците тази нощ се сменяха на всеки час, но човек имаше чувството, че целият храм е изпълнен с изповядващи се. И му ставаше на човек мило и спокойно, като че ли бе попаднал в Божиите прегръдки.

И така, след ранната литургия в Перервинския манастир се отправихме към центъра на Москва, където имахме едно неповторимо преживяване. Беше ни разрешено да пеем в храм „Св. Василий Блажени“ в кубето – храм на св. Богородица. Това бе първият концерт в този храм, строен от Иван Грозни. Само този факт ни караше да изпитваме силно вълнение. Концертът премина на изключителна висота. Слушателите и тук бяха удивени и респектирани.

Следващият ден (последен за нас в Русия) започна с участие във втората сутрешна литургия от 9,30 часа. Освен многото богомолци, които изпълваха храма до краен предел, беше дошли и много хора от Москва, които искаха да чуят пеенето на българите. След литургията нашият хор трябваше да изнесе прощален концерт в залата на Духовното училище към катедралата, но отец-настоятелят Владимир благослови концертът да се състои в храма на св. Николай – първия храм на Перервинската света обител (1700 г.). Мисля, че тук – в препълнения голям храм – нашият хор изнесе своя най-боговдъхновен концерт. Невдъхнат отец-настоятелят Владимир и някои други от священците влизаха в олтара, защото от очите им течаха сълзи на покаяние, на умиление, на радост, а и на малко тъга, защото се разделяхме. Хората, които изпълнихме и този храм, бяха разтърсени и въхитени.

След последното изпълнение отец-настоятелят Владимир произнесе прощално слово, в което на няколко пъти едва съдържаше своите сълзи. В очите на много от нашите сълзи блестяха сълзи и на радост, и на мъничко тъга, а не бяха малко и тези, които не можеха да повярват, че при тази изключително тежка програма от първия до последния ден те представиха България така бляскаво, както в момента и нашите професионалисти биха се затруднили. Разделяхме се дълго с брати и сестри. Разменяхме адреси, телефони, и-мейли и какво ли не. Подарци ... Последни прегръдки и целувки. Автобусът ни чакаше за хотел летището.

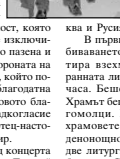

Протоиерей Христо ПРИСАДНИКОВ

ПРАЗНИКЪТ – ден на Господа

Вяра, в периода преди грехопадението, Всеки ден е бил неработен, не делник, а ден за прослава и чест на Бога – Твореца на всичко Видимо и невидимо, Всеки ден бил ден за Въпоменание на славните Му дела, за благодарение и непосредствено общение с Бога. След грехопадението и отдалечаването си от райското състояние, човек Вече е принуден с труд и пот да изкарва прехраната си, Все повече отпадайки от Бога и зубейки силите и духовните си хове, идоли, човеци и дори животни.

От старозаветните книги на Библията научаваме, че познанието за истинския Бог се е запазило в един малък и беден народ – израилтяни, чрез избрани мъже, на които Бог непосредствено се разкривал. Пак от там научаваме и колко строго Бог, чрез пророците и различни бедствия, е порицавал избрания народ за участието му в езическите обичаи, празненства, свързани с поклонението на идоли. Забрана, която Бог изрично включва В дадените на Моисей заповеди и присъства Във Всички свещени книги на Стария Завет.

„Аз съм Господ, Бог твой (...) да нямаш други богове, освен Мене. Не си прави кумир и никакво изображение на онова, що е горе на небето, що е долу на земята, що е в водата под земята; не им се кланяй и не им служи". Пак там Бог определя и специален ден за празник В прослава на истинския Бог и себеосвещаване. „Помни съботния ден, за да го светиш; шест дена работи и Върши (В тях) Всичките си работи; а седмият ден е събота на Господа, твоя Бог". Понеже „В шест дена създаде Господ небето и земята, морето и Всичко, що е В тях, а В седмия ден си почива; затова Господ благослови съботния ден и го освети" и повелява В този ден да не работи нито господар, нито роб, нито мъж или жена, млади и стари, евреин или пришълец и добитък (Вж. Изход. 20:2-17; Второзак. 7-21). Съботата е изключително свят ден на Господа, ден В който Бог благослови цял народа, той трябва да се пази свято (Изх. 20:8); да има празнично събрание (Изх. 31:14). Предвижда се богослужение за празника с удвоена жертва (Числа. 28:9-10), нови хлябове на предложението.

В по-късното юдейско, особено В някои краове, се засилва тенденцията Вместо да се отдава первостепенно значение на свещеността на този ден, произлизаща от богослужението, да се забравя подробно какво се забранява да се работи В този ден спо-стигайки до комизъм (Марк. 3:2). Иисус Христос Въразява на тази тенденция с напомнянето, че любовта към Бога и към ближните е повайна от стигащото до дребнавост строго спазване на всяка буква от закона (Марк. 3:4; Лука. 13:15), защото съботата е за човека, а не човекът за съботата (Марк. 2:27).

Постепенно юдейският празничен календар се оформя и с големите годишни празници, В които ежегодно се Въпоменават определени събития от свещената история на еврейския народ, бележещи особеното Божие благоволение към избрания народ. На първо място това са празниците Пасха, Безквасници, Петдесетница и Шатри. Култовото и календарното оформяне на тези празници започва след избавлението от Египетското робство на потомците на Яков. Честването им се характеризира със специални жертви, полагащи се за конкретния празник, които се принасят В светилището от свещениците за целия народ, и лични жертви. Те се извършват по точно определен ден с съдържание от традиция начин. За тези празници се предвижда и поклонение В храма, лития, В светилището се чете Законът, за да се запознае народа с него, на домашната трапеза бащата разказва за събитието, което честват, за да се предаде споменът за него на следващите поколения – Всичко В празника спомня Бога и специалния завет, който Бог сключва с израилския народ – заповедите и обещанията.

В празника не липсва и емоционалната приподиданатост, радостта от единението с Бога и събратята по Вяра, с рода. Всеки ден е ознаменуван с Бога и израиля В пеене на псалми В прослава на Бога, танци и хора, по подражание на праотеца Давид, но не с пянството и с осъдителни, неподобаващи за деня, посветен на Господ, действия. Изключение правя празникът Очищение, който е Време на покание и пост, за очистване от греховете.

Едва след 70-годишния Вавилонски плен се появяват и другаи празници (Вероятно под влиянието на езичеството), В които Вече се забелязва по-светски характер. Такъв е например празникът Пурим, когато се устройват гощавки, Веселби, пиене до забрава, а по-късно и нещо като карнавал.

С идбяването В плътта на Господа, с кръстната Му смърт и Въкресение, Бог сключва нов завет с човечеството. Чрез Иисус Христос познанието за истинския Бог и Възможността за непосредствено богообщение е Въстановено. Денят на Христовото Въкресение – неделя (71 и 72 правило) участие на християни В пирове и зрелища и В устройване от езичещите игри, за да се прекрати пянството, скверноСлоВието, блудството и други неподобаващи деяния В дните, когато се полага прослава на Бога.

В първите Векове на християнството били отбелязвани неголям брой празници, като Паска – Въкресение Христово, Петдесетница – деня на слизането на Светия Дух над апостолите и основаването на Църквата. На местно ниво се отбелязвали и паметта на мъченически загинали при гоненията за Вярата Христови последователи. След 313 г. броят на християнските празници бързо се увеличил.

През IV-V В. Възникнал празникът Епифания, т. е. явяВане на Божия Син В плът, по-късно обособил се като два празника – Рождество Христово и Богоявление. След това били Въведени празниците Възнесение Господне, Петдесетница, Обрезание Господне и празникът Сретение Господне. През V-VII В. са установени празниците Преображение Господне, Благовещение, Въздвижение на честния и животворящ Кръст, Успение Богородично, Рождество Богородично, а през VIII В. – празникът Зачатие на сВ. Анна.

ОсВен празниците, ВъпоменаВащи важни събития, свързани с Господ Иисус Христос и Божията Майка, започнали да се почитат и апостоли, пророци, аНгели, изповедници за Вярата, преподобни, сВетители, равноапостоли... В деня на успението им, на прославянето им, на намирането или пренасянето на мощите им, значими чудеса, намиране на икони, чудеса свързани с тях...

Обособили се и потържествено отбелязВани празници, т. нар. Големи или Велики. СВ. Епифаний Китарски (IV В.) отбелязВа четири такиВа, сВети Йоан Златоуст (V В.) посочВа седем, ЕВрейският митрополит Йоан (VIII В.) изброяВа единадесет.

Днес като Големи праздници определяме 12 праздника, свързани със значими събития от живота на Господ Иисус Христос и ПресВета Богородица. Те се предшествват от определен брой дни за подготоВка на християните за праздника и постепенно наВлизане В същината на честваното събитие (предпразненстВо) и дни за продължение на пребиВаването В атмосферата на праздника – следпразненстВо – завършиВащо с отдаване на праздника, което е неоВо сВеоБразно поВторение.

Всеки християнски празник си има своя икона и своє специфично отбелязВане В богослужебното последоВание.

Появата на нови празници и общецърковното честВане на празници, Въникнали като местни, до IX Век Вече запълнили почти Всички дни на годината. Днес В църковния календар на Всяка от поместните църкВи за Всеки ден са отбелязани по едно или няколко събития и лица с общецърковна или местна значимост. При това за християните празникът запазВа значението си на ден за Въпоменание на Бога и Неговото неизменно присъстВие В човешката история, В живота и съдбините на човеците и народите. Дни за Въпоменаване на Важни събития и лица от свещената история на Църквата, на богослужение и усърдна молитВа, дни на стоенре пред Господа, на служеНе Богу, на осВещаВане на битието ни, ден на Божие присъстВие, ден за осВещаВане Времето и обожение на човешките...

Каквито Впрочем трябВа да са Всички дни на живота ни.

Александра КАРАМИХАЛЕВА

ПОКЛОННИЧЕСКО ПЪТУВАНЕ „ПЛОВДИВ – АЛЕКСАНДРУПОЛИС“

Село Неа Псатадес е малко селище, разположено между Дидимотика и Суфли. Спрях се пред местния храм, посветен на св. вмчк Пантелеймон, за да се поклоним на чудотворната икона на св. прпмчца Параскева, която се намира в него. Отец Христодул, възрастен свещеник, около 80-годишен, изповядваше и ни се наложи да го изчакаме. Когато ни прие в храма, въпреки възрастта и умората отслужи за нас молебен за здраве на цялата група. След молебена изнесе от св. олтар ковчеже с частица от мощите на св. Екатерина и прьст от гроба на преп. Паисий Велики, на които се поклонихме с голямо благоговение. На прощаване о. Христодул подари на о. Емил стара сребърна кандилница, която сега ни радва с меката си звънтене по време на богослуженията в нашия храм.

С митрополита на Александруполис, Траянополис и Самотраки, Антим, след празнична св. Литургия, отслужена от него в храма „Св. ап. Андрей Първовани“, Неа Хили, Александруполис

Храмът „Св. вмчк Пантелеймон“ в Неа Псатадес е малък и далеч от величието и бляската на храмовете в Дидимотика и Орестиада, които бяхме видели. Но всичко в него показваше грижата и любовта на свещеника към дома Господен. С много любов и чувство за красота бе подреден и дворът. Силно впечатление ни направиха чемшиените кръстове и каменната пирамида, в която в осветени ниши са поставени икони на различни светии. Никога няма да забравим и ще споменаваме в молитвите си отец Христодул.

Уморени, но духовно окрилени, пристигнахме за нощувка в гр. Суфли.

Ден трети: Денят ни започна със св. Литургия в храм „Св. вмчк Георги“, разположен на едно възвишение над гр. Суфли. След богослужението бяхме поканени в енорийския салон, където енорийският свещеник на храма, о. Костас, с когото се бяхме запознали в Дидимотика, ни представи на своите енориаши. За нашите добри и съдечни домакини изпяхме „Богородице Дево“.

Потеглихме към с. Корнофоля, близо до което е разположен манастирът „Св. Богородица – Портаитиса“, метох на Иверския манастир на Света Гора. Благодарение застъпничеството на добрите Сотирис и Ксанти, с които се запознахме сутринта в Суфли, игуменката на манастира извади за нас най-голямата светиня, съхранявана в тази света обител – мощи на св. свщмчк Харалампий, неговия десен крак, положен в дървено красиво резбовано сандъче във формата на ботуш. Майката игуменка ни разказа, че кракът е запазен е кожата и че преди е бил открит, но честите опити да се вземе частица от него, са принудили сестринството да го облече в сребърна риза и да го постави в сандъче. Голяма беше радостта и вълнението на отец Емил, когато игуменката предложи, той сам да върне светинята на мястото й в светия олтар.

В манастира „Св. Богородица – Портаитиса“, край с. Корнофоля

В манастира се поклонихме и на чудотворно копие на Иверската икона на Св. Богородица. Своя храмов празник светата обител отбелязва на деветия ден от Успението на Божията Майка.

Духовно обогатени и придобили сили, продължихме към Александруполис и с. Макри, където трябваше да нощуваме. Настанихме се в семеен хотел на самия бряг на Егейско море, а най-голяма радост ни достави това, че пред хотела, на самия плаж имаше малък параклис, посветен на нашия патрон – св. прпмчца Параскева.

Оставили чантите си, побързахме към параклиса, за да се поклоним на св. Параскева и да благодарим за милостите, които проявява към нас.

Празнична вечерня в манастира „Панагия ту Евру“ край с. Макри. В 17,00 ч. тръгнахме към манастира „Панагия ту Евру“ или „Св. Богородица – Маришка“, разположен сред една голяма маслинова гора, за да присъстваме на празничната вечерня по повод празника на параклиса „Св. ап. Андрей Първовани“.

Преди вечернята с благословението на майката игуменка ни бе отворен съборния манастирски храм, където се поклонихме на чудотворната икона на Майката Божия – Панагия ту Евру, дала името и на светата обител.

Манастирът е построен през 1978-1981 г. на мястото, където е била намерена самата икона. Състоянието й било много лошо. Дали я на местен иконограф – реставратор, за да я поправи, но още в началото на работата му иконата започнала да благоухае. Реставраторът, смятайки се за недостоен, предал иконата на монаси от Св. Гора, които почистили образа и направили сребърна риза на иконата. Инициатор на цялото дело по изграждането и заселването на манастира е тогавашният митрополит на Александруполис Антим, днес Солунски митрополит.

Светата обител е много голяма, с два двора: външен, където се намира съборният храм, и вътрешен, където са килиите на сестрите, трапезарията и различните ателиета, в които монахините изпълняват своите послушания – рисуват икони, стенописи, шият и др.

Силно ни впечатли броят на монахините – 55, без да броим послушниците. Няма никога да забравим истинското човеколюбие, което сестрите проявиха към нас, изпращайки ни от манастира. Тръгнахме си по една широка неосветена алея, преминаваща през маслиновите насаждения, към мястото, където ни чакаше нашият микробус. Скоро зад нас пристигна кола, която осветяваше пътя ни. С благодарност се поклонихме на нашите доброжелатели и тогава с умиление разбрахме, че това са монахини от манастира. Вътрешно се уморени, но с преизпълнени с духовна радост сърца в хотела.

Ден четвърти, Андреевден: С голямо нетърпение още много рано сутринта се отправихме към предградието на Александруполис, Неа Хили, за да присъстваме и вземем молитвено участие в архиерейската св. Литургия, отслужена от митрополита на Александруполис, Траянополис и Самотраки, също с името Антим, в енорийския храм, честващ своя патронен празник. Неочаквана и голяма бе радостта на нашия свещеник о. Емил, когато получи благословение от митрополит Антим да вземе участие в св. Литургия. Голяма бе радостта и на онези от нас, които още преди тръгването ни за Гърция се бяха подготвили да вземат св. Причастие в този ден и сега бяха причастени от Неговo Високопреосвещенство.

Навсякъде където бяхме, чувствахме сърдечното отношение към нас, като към много близки хора. С нашите домакини ни обединяваше единството на вярата и любовта Христова, заличаваща всяка граница между хората, както ни приветства митрополит Антим в словото си след св. Литургия.

Сърдечно благодарим на о. Емил за организирането на това пътуване. Слава Богу за духовната радост, която преживяхме!

Николина ГЕРОВА
Снимки: Радка ЛАЗАРОВА

Пред съборния храм „Успение Богородично“ на манастира „Панагия ту Евру“, с. Макри

Храм „Св. ап. Андрей Първовани“, Неа Хили, Александруполис

АБОНАМЕНТ 2009

АБОНИРАЙТЕ СЕ ЗА НАЙ-АВТОРИТЕТНОТО ЦЪРКОВНО ИЗДАНИЕ!

ТАЛОН ЗА АБОНАМЕНТ
за „Църковен вестник“

Посочете периода от време, за който искате да се абонирате
.....

Име.....

Презиме.....

Фамилия.....

гр./с.....п. код .....

общ. .....

обл. .....

ж.к./ул. .....№... бл. .....

вх. .....ап. .....тел: .....

Изпращайте на адреса на издателството попълнения талон за абонамент с приложен документ за платен абонамент (банково бордеро или пощенски запис).

МОЛЯ, ИЗПИСВАЙТЕ ТОЧНИЯ АДРЕС, НА КОЙТО ЖЕЛАЕТЕ ДА ПОЛУЧАВАТЕ „ЦЪРКОВЕН ВЕСТНИК“.

АКО ИЗПРАЩАТЕ ПАРИТЕ ЗА АБОНАМЕНТ ПО БАНКОВ ПЪТ, ОТБЕЛЯЗВАЙТЕ В ДОКУМЕНТА ЦЕЛТА НА ПЛАЩАНЕТО.

ПРОДЪЛЖАВА АБОНИРАНЕТО ЗА 2009 г.

„Църковен вестник“

1 година..... 25,00 лв.
6 месеца ..... 12,50 лв.
3 месеца ..... 6,25 лв.
ед. цена ..... 0,70 лв.

АДРЕС НА РЕДАКЦИЯТА
СВ. СИНОД, София – 1000
ул. „Оборище“ № 4
тел. 987-56-11, тел./факс 980-30-16
МОЛ: Танка Тончева Христова
e-mail: synizdat@gmail.com
РЕДАКЦИОННА КОЛЕГИЯ
Ръкописи не се връщат.

Банкова сметка на Синодално издателство на БПЦ
УниКредит Булбанк – София, ул. „Алабин“ № 58
IBAN BG97UNCR96601018147018, BIC код: UNCRBGSF

Сумите да се изпращат с пощенски запис или по банкова сметка, в които да се изтеглят точните адрес и пощенският код на получателя!

„Църковен вестник“ съдържа свещени текстове и изображения и не бива да се използва за битови нужди.